

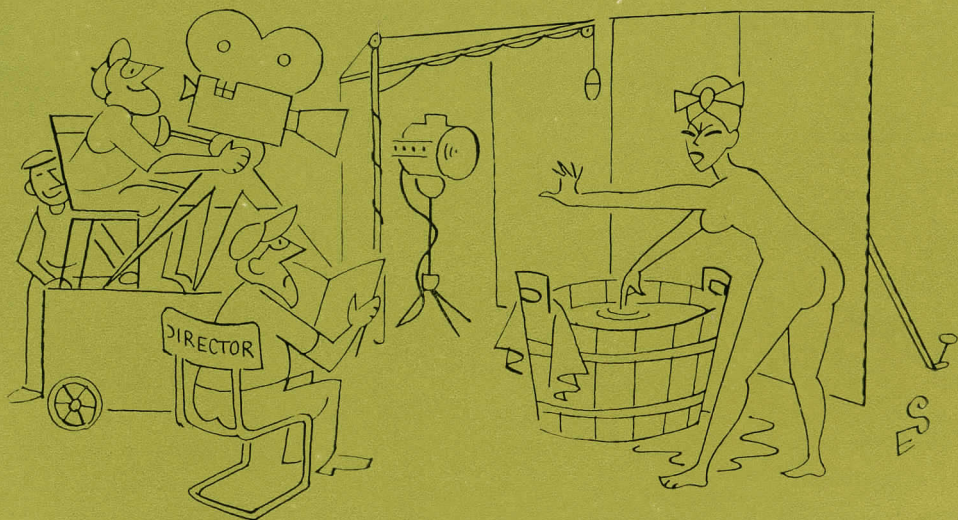
BRMS 103

Repertoár malé scény, ročník 8, 1970, cena 3 Kčs

ES

VYSTAVUJE DR. EVŽEN SEYČEK

NEHRAJU, DOKUD SEM NEPŘIDÁTE ASPOŇ DVA KBELÍKY TEPLÉ VODY!

KONEČNĚ SÁM

CARLO MANZONI

Giorgio se ke mně blíží s rozradostněnou a šťastnou tváří. „Ahoj,“ povídá, „jak se ti vede?“ Odpovídám, že docela dobře, a trochu se divím tomu, že i jemu se kupodivu vede dobře, protože Giorgio obvykle mívá zachmuřený obličej a vůči okolnímu světu má jen nepřátelské pohledy. Ale tentokrát mu radost přímo tryská z očí, předvádí přímo tymolinové úsměvy a když otevře ústa, vyvěrá z nich takový vodopád slov, že mu člověk sotva rozumí. A to byl Giorgio pověstný svou mlčenlivostí, ano, dokonce jsme mu říkali „ten náš mrzoutek“.

Měl jsem sotva čas mu sdělit, že se mi vede dobře, a už mne zavalil švitořením. Že byl v cizině a že se právě vrátil a že nejel po návratu domů, ale za svou rodinou, která v době jeho zahraničního pobytu odjela kamsi do hor. „Mají tam všechno prima,“ řekl, „báječný vzdoušek, jaký si tady ve městě člověk vůbec nedovede představit. Všem to udělá náramně dobře, tak jsem rád a hned jsem se tedy vrátil a už se nemůžu dočkat, až budu doma.“ – „Ještě jsem nikdy neviděl, že by tě dovedlo nadchnout pomyslení na cestu domů,“ povídám, „obyčejně tě to táhne z domu pryč.“

„Ovšem, to ano, když tady mám rodinu,“ mele jako kulomet, „ale teďka bez rodiny je to něco úplně jinčího. Když je rodina doma, nevydržím tam. To bys musel prožít na vlastní kůži: jedna dcera mlátí do piána, druhá šprtá latinu, manželka buďto kramaří v prádelníku, nebo si vykládá karty, služka drhne chodbu, a já nevím, kam se vrtnout. A kdo je pánem domu?“ – „Ty,“ odpovídám. „Na papíře, ale ve skutečnosti jsem poslední, kdo má do čeho co mluvit. Kdo třeba myslíš, že koupil plynovej sporák?“ – „No ty,“ říkám. „To se ví, že jsem ho koupil,“ chrlí Giorgio, „ale běda, když na něj ukápnu trošku kafe, běda, když rozbiju talíř, a kdo myslíš, že koupil talíře? Já přece. A myslíš snad, že si můžu doma špacírovat po kobercích?“ – „Ani tohle nesmíš?“ divím se. „Kdepak, že prej se koberec hned prosoupe, tak ho musím obcházet. A kdo koupil ty koberece? Já je koupil a koupil jsem je proto, že se rád procházím po kobercích,“ stýská si Giorgio. „A pořád slyším: ‚Zhasni, nepotřebujem tolik svítit, ale kdo platí světlo? Zase já. A jindy: ‚Neopírej si hlavu v tom křesle, zamastíš ho‘. A kdo to křeslo koupil? Já si ho koupil, protože chci sedět pohodlně s opřenou hlavou a ne ji muset držet zpříma a mít potom při vstávání dřevěnej krk. A když chci jít do koupelny, tak nemůžu, protože tam zrovna někdo je, a když se chci dívat na druhej program, ostatní musej vidět první. A kdo koupil televizi a kdo za ni platí poplatky? Já. Když si chci pustit nějakou desku, nemůžu, protože jedna dcera se učí latinu, když chci spát, nemůžu, protože druhá cvičí na piánu. Kvůli tomuhle to nemůžu

doma vydržet. Ale teďka je to jinačí, teď mám celej byt jenom sám pro sebe. Všechny se luftujou na horách a já se můžu rozvalovat v křesle, jak budu chtít, a na posteli taky, i když bude navrchu ještě hedvábněj ochranněj povlak. Můžu si zapálit i tu nejsmradlavějši cigaretu, koukat na to, co se mi líbí, můžu si přitom pěkně přihnout koňáčku, až mě napadne, a můžu taky dupat po kobercích, dokud mě to neomrzí. Konečně můžu vychutnat svůj byt, teď bude patřit jenom mně.“

Giorgio si blaženě vzdychl. Je to šťastný člověk, chtěl bych se na jeho štěstí aspoň trochu přizívit. „Tak pojď se mnou,“ říká, „napijem se koňaku a dáme si kafičko. A schválně nechám to kafe přetýct, aby na sporáku byly špinavý šmouhy. Tohle zadostiučinění si klidně dopřeju. A pak se trochu projdeme po kobercích, to taky nemůže škodit, a rozsvítíme všechna světla.“ Než jsem stačil říct slůvko, Giorgio mě chytil za ruku a táhl mě domů.

Přišli jsme ke dveřím. Giorgio strká klíč do zámku. „Připadám si jako v ráji,“ říká, „slyšíš to nádherný ticho?“ Otevře a vstoupí. Venku ještě svítí odpolední slunce, ale uvnitř je tma jako v pytli. Giorgio tedy hmatá po vypínači. Slyším, jak s ním cvaká, jednou, dvakrát, nic. Pořád je tma tmoucí. „Světlo nějak nefunguje,“ praví Giorgio, „asi praskla žárovka.“ A zmizí v temnotě, jdu za ním. „Pokouším se rozsvítit v obýváku,“ slyším ho, „ale kde je k čertu vypínač?“ – „Co se děje?“ ptám se. „Honem škrtni sirkou a posviť mi,“ říká Giorgio velice rozčileně a zřejmě i vylekaně.

Šmátrám po krabičce, škrtnu a vidím, jak v rukou objímá kupu věcí, obalených prostěradlem, zespoda vyčuhují dvě matrace, ale jsou srolované a převázané. „Už jsem myslel, že držím nějakýho chlapa,“ říká Giorgio a ulehčeně si vydechne, „zdál se mi mrtvej, protože se nehejbal.“

Za svitu sirky nacházíme vypínač, ale světlo nesvítí ani tady. „Asi jsou tedy přepálený pojistky,“ povídám a jdu se podívat. „Pojistky tu nejsou,“ hlásím. „Jak to?“ diví se Giorgio. „Moje žena je taky vždycky vyšroubuje, když jedeme na dovolenou,“ povídám, „má strach, že by došlo ke zkratu, ale obyčejně je položí na elektroměr.“ Ale tady, jak zřejmo, na elektroměru nejsou, ani jinde.

Nacházíme svíčku a to nás na chvíli uspokojí. Ale Giorgio kouká jako blázen, nemůže obývací vůbec poznat. Koberce jsou pryč, jsou stočené v jednom koutě, křesla jsou srovnána jedno na druhém a přikrytá prostěradlem. Nábytek je odstavený od zdi, hermeticky zavřená okna jsou bez záclon. Giorgio už není tak řečný jako prve, i jeho radost jaksi polevila. „Tak obývací je úplně neobyvatelný,“ říká, „ale můžeme jít aspoň do jídelny.“

Jdeme tedy tam, ale Giorgio zůstává stát hned na prahu a při světle svíčky zírá dovnitř. Stůl je strčený k zavřenému oknu a na něm jsou vyrovnány židle s nohama mířícíma ke stropu. Se stropu visí křišťálový lustr – obalený novinami. Klepu Giorgiově na ramena, chápu jeho rozpoložení: těšil se, že bude konečně sám, a nachází neobyvatelný byt. „Ještě zbývá ložnice,“ říkám.

Giorgio si zase vzdychne a plouží se k ložnici, ale když mívá svázané matrace,

vyjekne a zrychlí. Jdu za ním – manželské lože je pryč. Kostra je opřená o zavíená okna, parkety jsou obloženy starými novinami. Giorgio mlčí. Má zase svůj mrzoutský výraz a vychází do chodby. V dětském pokoji je postel rozebrána, kostra zase opřená o okno. Ale druhá postel je použitelná. „Je trochu krátká,“ povídám, „ale teďka v létě můžeš mít vystrčené nohy. Je teplo.“ „Asi uděláme nejlíp, když půjdeme do kavárny na koňak,“ řekl Giorgio, „tady si nemůžeme udělat ani kafe. Hrničky jsou zamknuté v kredenci i s pitivem.“ Na polštářku objevujeme cedulku. Je to vzkaz Giorgiovy ženy: „Nezapomeň zalévat kytky!“

„Kytky,“ říká pomalu Giorgio a vzdorně se rozhlíží, „kytky jsou na balkóně u ložnice.“ Jdeme tedy do ložnice, odsunujeme kostry a prkénka z postelí, až se nám podaří otevřít dveře na balkón. Pak přinášíme všechny květiny dovnitř a zase dveře zavíráme. „Mám nápad,“ řekne Giorgio a kolem úst se mu rozlévá podivný úsměv. Jeden květináč staví v kuchyni do výlevky, druhý do umývadla v koupelně, další dva do vany. Pak roztáčí kohoutky, voda teče plným proudem. Potom si bere klobouk a jde ke dveřím. Vtom zahlédne v rohu ještě jeden květináč. „Momentíček,“ říká. Strká kořenáč do klosetu, kytkami dolů, a zatáhne za řetízek. Aby voda nepřestala téct, upevňuje splachovadlo na zdi hřebíkem. „Tak, a jdeme,“ povídá, „jdeme na ten koňáček.“ – „A to ty kohoutky nezavřeš?“ ptám se hloupě. Giorgio pokrčí rameny: „Kytky aspoň budou mít vodu,“ říká, „a já se nastěhuju do hotelu a domů se vrátím až po prázdninách...“

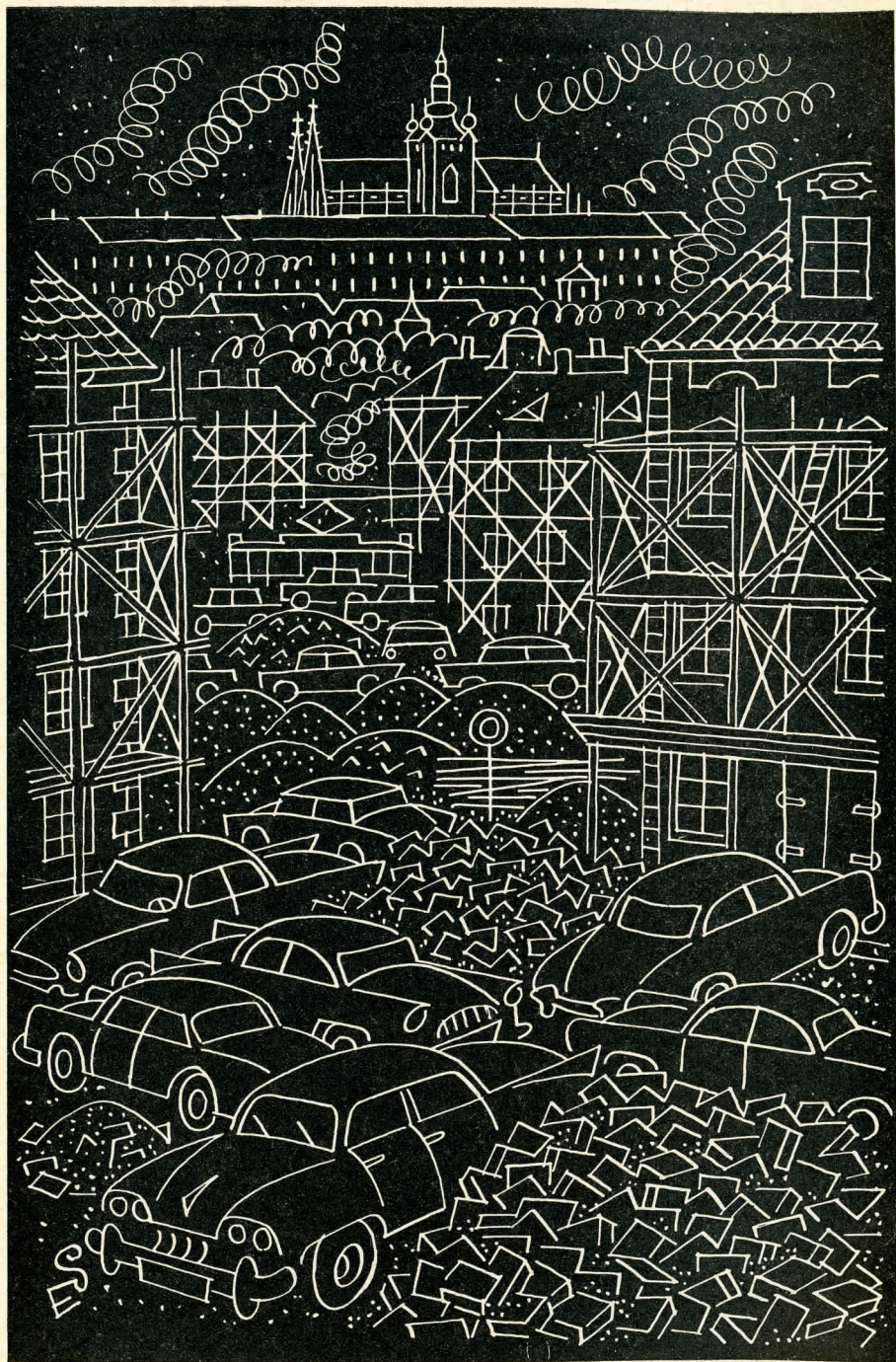
Přeložil –ij.

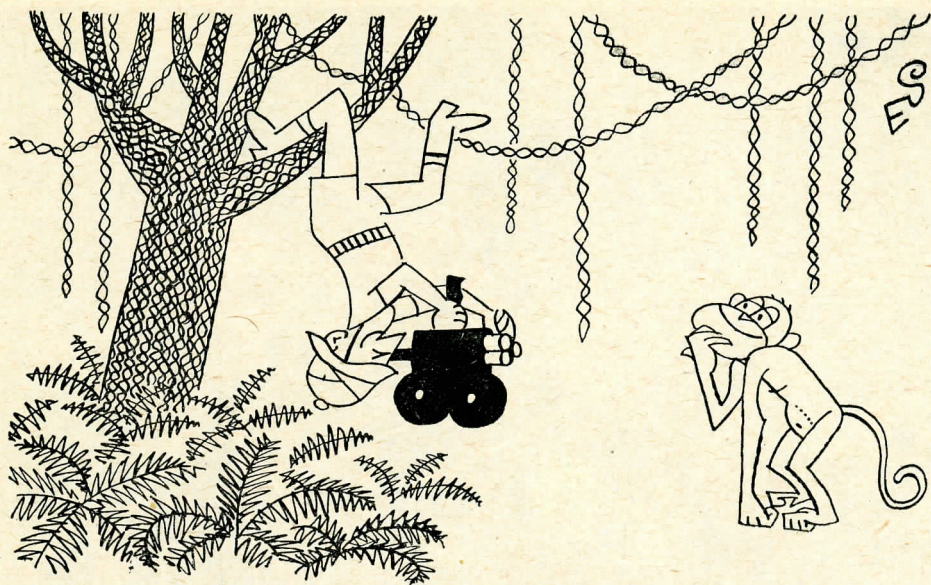
ŽIVOT

(drama o třech fotografiích)

1. SNÍMEK – NA NOČNÍM STOLKU LEŽÍ PÁNSKÉ HODINKY
2. SNÍMEK – NA NOČNÍM STOLKU LEŽÍ PÁNSKÉ A DÁMSKÉ HODINKY
3. SNÍMEK – NA NOČNÍM STOLKU STOJÍ BUDÍK

PAVEL BOŠEK

TYHLE DVA NEPUŠTIM, MAJÍ NÁMORNÍ AKADEMII

„A než přistoupím k rozboru ekonomické situace našeho podniku, navrhuji malou přestávku, abychom posváčili, dokud je co.“

ZADÁNO PRO MAĎARSKÝ HUMOR

(PŘELOŽIL JURAJ CUPA)

GYUALA DUBA:

NENÍ SPANÍ JAKO SPANÍ...

Dnes se, milí spoluobčané, hodně cestuje: přesněji řečeno, hodně se spí v hotelích. A ještě přesněji: hodně se nespí v hotelích.

Jednou jsem měl jet služebně do určitého města. Velkoměsta mají ten charakteristický rys, že se nikdy nezdaří tak velká, aby nepřitahovala a nelákala do svých prázdných prostor, širokých tříd, divadel a kin další a další návštěvníky, čímž se nakonec zjistí, že jsou přece jen malá. Zvláště to platí pro ta naše města, která jsou ještě ve stadiu vývinu, která ještě nevyrostla z dětských botiček, která ale rostou do šířky a do výšky. Ta města, milý spoluobčane, rostou a rostou, přesto však jsou malá, nepatrná, zanedbatelná... alespoň pokud jde o hotely.

Odjel jsem tedy do určitého města, hned jsem se pustil do vyřizování svých služebních záležitostí, až tu najednou jsem si vzpomněl, že organismus pracujícího člověka přísně vyžaduje noční odpočinek. Dostat takový prostorný hotelový pokoj, s čistě povlečeným lůžkem s poddajným pérováním, s rozhlásem po drátě a bílými záclonkami na oknech, která vedou na hlavní dopravní tepnu města...

V prvním hotelu se mi vrátný ani nevysmál, naopak byl velmi zdvořilý a ujišťoval mě, že momentálně sice pokoj nemá, ale abych to zkusil odpoledne kolem třetí, snad něco bude.

– Naděje by byla – pravil – někdo vždycky odřekne objednaný pokoj.

Děkuji, myslel jsem si, jenže já nepotřebuji naději, ale pokoj. Teď, když si na to vzpomenu, vidím, jak jsem byl tehdy naivní.

V druhém hotelu jsem s vrátným ani nemluvil. Velmi nápadité automatické zařízení mě vyhostilo. Ve chvíli, když jsem vstoupil do haly, nad recepcí se rozsvítil neonový nápis: „Volné pokoje nejsou!“

Začal jsem mít obavy. Musím zde zůstat několik dní, mám zde práci, měl bych se tedy vyspat, ale kde? To může nakonec špatně skončit.

Ve třetím hotelu vrátný právě telefonoval. Asi deset minut mě vůbec nevnímal. Když skončil rozhovor, začal něco psát a stále si mne vůbec nevšiml.

– Pokoj... – pravím – potřeboval bych pokoj...

– Víam – uklidňoval mě a srdečně se rozesmál.

– Čemu se smějete? – ptám se rozčileně. – Máte?

– Nemám.

– Ani nebudete mít?

– Ne.

A teď jsem se zeptal zcela automaticky: – Ani jste neměli?

On rovněž automaticky odpověděl: – Ne, neměli.

– Tak to tedy ani není hotel?

– Ale ano! – odpověděl uctivě. – Cožpak nevidíte, co je venku napsáno? Jen volný pokoj nemáme.

– Tak se mi zdá, že když ten váš hotel postavili, hned v něm hosty zazdili.

– Zdá se, – přisvědčil.

Víc hotelů ve městě není. Ve tři hodiny odpoledne jsem ještě zašel do prvního hotelu, kde mi vrátný řekl, že by byla naděje. Hotel obléhalo asi 300 na sebe se tlačících, demonstrujících zájemců. Tušil jsem zradu, a proto jsem se pro jistotu zeptal:

– Lidičky, co tu vlastně chcete?

– Co chceme – překřikovali se navzájem – spát chceme... rozumíte, spát... Chceme se ubytovat!...

Každému z nich totiž vrátný říkal, aby přišel ve tři, že by byla naděje. Tak přišli. Klíčečka rozdávala pořadová čísla, na mne se dostalo číslo 329. V hotelu bylo celkem 60 pokojů. Roztrpčen jsem se o půlnoci loudal ulicemi města. Nad neonovými nápisy rozprostřela jasná obloha svůj hvězdný koberec, vlašný letní vánek hladil mé tváře. Vzpomněl jsem si na své mládí, když jsme o senoseči spávali jen tak pod širým nebem, v kupkách čerstvého, vonícího sena. Venku pod širým nebem! Seno jako magnet ve mně vyvolalo asociaci spásné myšlenky – trávu... park...

To je ono... tráva, keře, park... Běžel jsem k parku. Přece jen budu spát. U vchodu do parku mě přivítal stařec s šedivými vousy, v ruce držel železné hrábě.

– Všechny keře jsou obsazeny – řekl nabručeně.

Co řekl ten nemilosrdný starý faun?

– Všechny keře jsou už obsazeny – řekl přísněji – dnes jsme měli ve městě několik konferencí. Sotva jsme je stačili všechny umístit.

Dal jsem se do pláče. Vytáhl jsem kapesník, abych si utřel slzy. Náhodou jsem vytrousil s kapesníkem desetikorunu. Stařec ji uctivě zvedl, ohmatal, vůči hledě změkl.

– No, neplačte – utěšoval mě – tam úplně vzadu u plotu je ještě volný jeden šeríkový keř, který rezervujeme pouze pro šlechtice nebo projíždějící maharadži. Vy jste, jak se zdá, vzdělaný a inteligentní člověk, zítra máte zřejmě důležité jednání, snad na tom, jak se vyspíte, závisí úspěch závažných mezinárodních ekonomických problémů. Ten keř bych vám mohl přidělit, ale musel byste být přísně diskrétní. Nerad bych, aby mě potom volali k odpovědnosti, že jsem zneužil svého služebního postavení.

Desetikorunou začal ovívat obličej jako kapesníkem.

– Dnes je ale vedro! – povzdechl si a soustředěně, rozšafně strčil bankovku do kapsy.

Tak jsem přece jen spal. Ráno jsem se umyl v nedalekém, vesele bublajícím potůčku, utřel jsem se do hlídačovy zástěry (za 5 korun). Při odchodu

jsem mu dal 25 korun, aby mi keř bílého šejřiku rezervoval ještě na další dva dny.

– Bude-li to jen trochu možné, tak to pro vás udělám – slíbil mi stařec, – ale kdyby náhodou přišel nějaký vyšší hodnostář nebo nějaký cizinec, pak v zájmu tradiční pohostinnosti byste se ho musel vzdát . . .

Slíbil jsem mu, že tak učiním, on mi na oplátku pošeptal, že se snad nějaké to místo najde. Odpoledne se má uvolnit jeden elegantní bezinkový keř pro dvě osoby.

Tak je to, milý spoluobčane! Hodně, velmi hodně se dnes cestuje.

ISTVÁN MÉSZÁROS: BRIXOLOVÝ STRÝČEK

(Odehrává se v espresu)

Pán s aktovkou: Máúcta, rukulíbám, paní pokladní, přišel brixolový strýček.

Pokladní: Dobrý den, co si přejete?

Pán s aktovkou: Říkám, milá paní pokladní, že přišel brixolový strýček. Totiž jako já, poníženeň ručičku líbám!

Pokladní: No vždyť vidím, že jste přišel, ale nevím, co znamenají ty řečičky okolo. Co si vlastně přejete? Jednoduchou nebo dvojitou kávu?

Pán: Á . . . á . . . paní pokladní je tady nová, proto mě nepoznává. Já, prosím, nejsem zákazník, já jsem zde úředně. Po skončení pracovní doby jsem samozřejmě také jako host. Teď ale ještě trvá pracovní doba. Přišel jsem totiž kvůli výměně brixolu.

Pokladní: To si prosím vyřídíte s panem vedoucím. (Hlasitě volá) Pane vedoucí, pane vedoucí! Pojdte sem, přišel pan Br . . . Br . . . copak já vím, jaký pán!

Vedoucí: (Ve spěchu) Prosím, prosím, kdo mě hledá?

Pán: Jenom na chvíličku, pane vedoucí, přišel jsem kvůli výměně brixolu. Dovolíte jednu židličku . . .

Vedoucí: (Netrpělivě) Prosím, prosím, ale rychle, já nemám moc času.

Pán: To se nemusíte dlouho zdržovat, ve chvílce bude všechno hotové. Tak já si půjčím tu židličku . . . (Odchází)

(Malá pauza)

Tak, a už je všechno v pořádku. Vyměnil jsem vložku na obou toaletách a tady je účet na dvacet forintů. Prosím, paní pokladní.

Pokladní: Chvilku strpení . . . (Volá) Pane vedoucí!

Vedoucí: Co je zas? To je hrozné, copak mě musíte pořád zdržovat? Takhle to nešťastné hlášení nikdy nedodělám.

Pán: Ještě chvíličku strpenička, prosím, tady račte potvrdit účtenku, tak . . . a už vás nebudu rušit. To ostatní si vyřídím tady s paní pokladní . . . (Postě-žuje si). Kdybyste věděla, co já mám dnes ještě za práci, no, co vám mám povídat . . . ale já zase zdržuju, vidíte. T . . . á . . . k . . . teď je to v pořádku, dě-

kuju vám, paní pokladní, ručičku líbám, a příští měsíc zase přijdu. Buďte bez starostí, do té doby žádné stížnosti na brixol nebudou.

(Jiné prostředí – chodník před espresem)

Muž: Nazdar Ládičku, člověče, vždyť jsem tě neviděl tisíc let!

Pán s aktovkou: Nazdar, kamaráde, jak žiješ? No tisíc let to ještě není, ale patnáct určitě.

Muž: To je zajímavý, já jsem tady denním hostem a ještě jsem tě tu nikdy neviděl. Chodíš sem vůbec?

Pán: (Koktavě) Jjjjá ... no ... tak ... jednou za měsíc.

Muž: Tak tedy pojd' se mnou zpátky dovnitř, něco si dáme a popovídáme si trochu ...

Pán: Já bohužel nemůžu, pokud mi neskončí pracovní doba, nemám čas na zábavu. A vůbec, v tomto espresu jsem byl právě teď služebně, a tam, kde konám služební povinnosti, nechodím jako host. Něco jiného je práce, něco jiného zábava.

Muž: Já tě vůbec nepoznávám! Práce? To zní nějak divně z tvých úst. Poslyš, Ládičku, snad mi nechceš namluvit, že pracuješ. To jsi klesl tak hluboko?

Pán: Jak to myslíš, že jsem klesl? Pamatuj si, že jsem vždycky pracoval! A vždycky hlavou!

Muž: A to jde ještě i dnes? Já myslel, že ty doby už jsou dávno pryč. Já jsem před patnácti lety taky šel dělat do jednoho podniku, ale od té doby jsem už dávno v penzi. Ládičku, Ládičku, starý brachu, tak ty říkáš, že pracuješ hlavou. Tak se moc nevytáčeš a pojd' se mnou zpátky do espresa, ať si trochu popovídáme.

Pán: Tak to tedy ne, kategoricky to odmítám! Sem nepůjdeme! Ale víš co, tamhle naproti je taková malá hospůdka, tak tam s tebou rád zajdu, protože tam nechodím služebně.

(Prostředí malé hospůdky)

Muž: Tak, kamaráde, a teď povídej. Hořím nedočkavostí a zvědavostí, abych se dověděl, jak pan Lajos Dallos za těchto omezených možností pracuje hlavou.

Pán: Nezlob se, kamaráde, ale já nerad mluvím o služebních záležitostech. To je něco takového, jako mluvit o státním tajemství. Raději vyprávěj sám o sobě.

Muž: Kdepak, vždyť já jsem ti už těmi pár slovy pověděl celý svůj životopis. Teď jsem v penzi, každý den zajdu tamhle do toho espresa, přečtu si noviny a vzpomínám na staré časy. Samozřejmě, že si vzpomenu i na tebe, říkám si, jak asi žije velký Lajos Dallos, když teď už vyšly z módy snadné a velké obchody.

Pán: (Povzdechne si). To máš, hochu, pravdu, ale zůstaly ještě malé obchůdky. Malé ryby také ryby. A člověk se právě proto musí zaměřit na takové malé rybičky, ze kterých se může mít jako rybička ve vodě. Hahaha ...

Muž: Ale jak, prosím tě?

Pán: Tak poslouchej; já jsem totiž brixolový strýček.

Muž: Kdo že jsi?

Pán: No přeci brixolový strýček! Copak ty nevíš, co je to brixol?

Muž: Vypadá to na nějakou chemii.

Pán: Něco od toho. Je to chemický přípravek, kterého se používá k čištění a osvěžení ovzduší na onech veřejných místnostech – v espresech, restauracích a hotelích, či jak dnes tomu říkají, v podnicích restaurací a jídelen. A já jsem se specializoval na výměnu jejich vložek.

Muž: (Zklamaně) Tak to znamená, že jsi asi taková centralizovaná hajzlbába, vid'?! To jsi ale nějakou velkou kariéru neudělal. A kolik za to, prosím tě, máš?

Pán: Jak tak koukám, tak jsi, milý brachu, za těch patnáct let, co jsme se neviděli, vůbec nezmoudřel. Máš ty vůbec nějakou fantazii? Copak si myslíš, že pracuji za plat? To, co jsem ti teď vyprávěl, to byl jenom takový námět, ze kterého jsem si udělal tu rybičku.

Muž: Prosím tě, nenapínej mě a řekni mi všechno od začátku.

Pán: Tak poslouchej a uč se! Bylo by už na čase, abys trochu zmoudřel. Za základ jsem si vzal skutečnost, že na těchto veřejných místnostech je brixol a že v brixolu, už jako v té krabičce, je malá kostička. Jednu takovou kostku jsem si jako vypůjčil v jedné veřejné místnosti z té krabičky, no a to byl můj základní kapitál.

Muž: A teď z toho žiješ?

Pán: Samozřejmě, že jsem k tomu musel přidat trochu rozumu a práce.

Muž: Práce, jak to?

Pán: Nejdřív jsem si musel pořídit přesný seznam nejfrekventovanějších espres, poznamenat si hodinu, kdy je tam největší provoz, no a ještě něco. To víš, to není jen tak, to dá práci.

Muž: A co jsi myslel tím „ještě něco“?

Pán: Tak aby bylo jasno: potřeboval jsem ještě dvě věci. Jednak to byl bloček účtenek, to jsem si snadno sehnal, a za druhé to bylo razítko. Protože vedle nápadu to mělo být to nejdůležitější.

Muž: Nu a kdes to razítko, prosím tě, sehnal?

Pán: Zdědil jsem ho po nebožce mamince, mělo nápis: József D. Dallos, veřejné zasilatelství, založeno roku 1908.

Muž: Snad nepoužíváš i teď tohoto razítka?

Pán: Co tě napadá, copak jsem na hlavu padlý? Uřízl jsem z něj slovo „založeno“ a rok. To víš, musel jsem to trochu zmodernizovat, upravit.

Muž: Ostatní text ti slouží i teď?

Pán: Jsem přesvědčen, že bych ho mohl klidně používat. Myslíš, že dnes někdo čte, co je napsáno na razítku? Já ale nejsem hazardér. Pamatuji na všechno. A víš, jak to dělám? Jednou přitlačím k polštářku, dýchnu na to a pak jediným pohybem pootočím razítkem tak asi o milimetr, aby bylo nečitelné. Tím je razítkování stoprocentně spolehlivé. Každý na něm může přečíst to, co si přeje. Věř mi ale, že to razítko ani není tak důležité, spíše to vystupování, kamaráde!

Muž: Teď mi, prosím tě, řekni, jak vlastně děláš ty malé rybičky.

Pán: Tak dobře, to ale jenom kvůli tobě, jinak nikomu ani muk! Tak tedy: Nejdříve vystavím účet na dvacet forintů, pak trochu pootočím razítkem, aby bylo nečitelné a přidám ještě jeden nečitelný podpis. Pak přijdu do espressa: „Tady brixolový strýček, tady brixolový strýček“ – opakuji stále a jdu rovnou na onu místnost a vyměním v krabičce vložku. Tu, co mám u sebe, vložím do krabičky, tu, co vyndám, dám do druhé krabičky a jednu si nechám. Pak jdu

k pokladně. Vyzvednu si peníze, a tak to jde po celou moji pracovní dobu.

Muž: Ládku, ty bys skutečně zasloužil pochvalu za podnikavost. Ty jsi prostě otevřená hlava! A kolik asi tak vyděláš?

Pán: Mým heslem v dnešní době je solidní vystupování. Denně vyměním tak asi 6–7 vložek a pokaždé vyinkasuji po dvaceti forintech. Z toho už člověk může být nějak živ.

Muž: No to je báječné! A řekni, nemáš někdy strach, že tě třeba budou legitimovat, nebo že se třeba podívají, jestli vůbec objednali výměnu brixolových vložek?

Pán: A víš, že se to ještě nestalo? Vlastně . . . jednou jsem se málem prozradil. To bylo ale jenom proto, že jsem se nedržel svých zásad a zašel jsem si na kávu do espressa, kam jsem chodíval služebně. Ještě mi ani nestačili přinést kávu a vedoucí mě poznal . . .

Muž: (Napjatě) No a? Zavolal strážníka?

Pán: Ale kdepak, vynadal mi, že jsem ještě neprovedl měsíční výměnu. „Já mám v měsíčním rozpočtu částku na výměnu vložek brixolu a nemohu ji převádět do příštího měsíce“ – vykřikoval tak hlasitě, že jsem byl nucen ve svém volnu okamžitě vložku vyměnit, aby chudák vedoucí měl účetnictví v pořádku.

PSYCHIATR, SPÁSA RODINY

JIŘÍ MELÍŠEK

(Rádio hraje něco, jako Krásné je žít, tiše zpívané)

On: (mluví z koupelny. Tiše zasakruje) Miláčku, proč dáváš kaši pro kocoura do koupelny mezi moje holení!?

Ona: (ledově) Drahoušku, to není žádná kaše pro kocoura. To je maska krásy Diana...

On: (holí se strojkem) Ty myslíš, že ti to ještě pomůže?

Ona: Někdy tě, Karle, vůbec neslyším. Je to tak snad lepší, že?

On: (vypne strojek. Hlasitě) Ty myslíš, že ti to ještě pomůže?

Ona: Promiň... co že jsi říkal? Já jsem se zaposlouchala do té písničky...

On: (vyjde z koupelny a vypne rádio) No, teď už se budeme slyšet.

Ona: Že ty jsi tam přišel na něco vtipného! Ty jak jsi v koupelně nebo na toaletě, tak dostaneš vždycky nějaký výborný nápad. Tak se posad', povídku, a povídej. Ty mi určitě chceš něco říct o té masce krásy... A asi by tě zajímalo, jestli mně to vůbec ještě pomůže, že? – Tak jak začneš?

On: (vzdychne a zapne rádio) Ale snad budeme zase raději poslouchat rádio.

Ona: (vypne rádio) Bane, kdy máme čas si pěkně popovídat? Tak tu masku mi musíš vždycky večer před spaním jemně nanést takhle spodními tahy. Víš, od brady k lícím... a zase pěkně zpátky.

On: Jo...

Ona: Po tři večery...

On: Jo...

Ona: Bohužel o půlnoci musíš vstát a znova mně ji na obličej naparřit horkou žínkou.

On: A ty myslíš, že...

Ona: (přeruší ho) Samozřejmě, drahoušku... Vždyť to stálo stopadesát korun.

On: (vykřikne) Sto padesát!

Ona: Ne tak docela. Sto čtyřicet devět. – Ale zase ušetříme. Dneska k večeri budou šhubánky...

On: Dobře, drahoušku. Půjdu se navečeřet ke Dvěma kočkám.

Ona: (zle) Jestli půjdeš ke Dvěma kočkám, můžeš pak spát s kocourem v předsíni pod umývadlem.

On: (ironicky) Dobře . . . Dej tedy do mističky v rohu piliny pro dva. **(Mile)** Víš, že se konečně po dlouhé době těším na noc strávenou pod touhle střechem.

Ona: (nevydrží už dále hru) Šašku . . . Proč ty místo na ministerstvu nepracuješ v cirkuse?! **(Uklidní se a je zase mile zlá)** Vždyť ty bys tam nemusel vůbec nic dělat . . . Stejně každý třetí krok zapadneš . . . a břicho si taky nemušíš vycpávat polštářem . . . **(Volá)** Klaun, udělej pukurle . . . No tak, Karlíčku, copak neslyšíš? – Ty bys nechtěl padat v cirkuse do pilin?

On: (zůstává na koni. Je stále milý) Ne, drahoušku. Mně stačí ten cirkus doma. Denodenní krocení finančně hladové krajty, odpolední monology papouška, no a večer elá hop do postele vedle ledové panny.

Ona: (už se neovládá) Ty běse ohnivej! Až tě jednou uškrtím, ztratí svět svého posledního žijícího Casanovu.

On: (vylekaně) Ježíšmarjá, Marcelko . . . Ty mě škrtíš doopravdy . . . Pust' . . . **(Dýchá)** Vždyť já už mám viditelnou strangulační rýhu.

Ona: No, bože . . . Přijít o takovýho chlapa . . . Co pořádných mužských přijde denně o život na silnicích . . . Pro ty bych si s chutí zaplakala . . . – Nebo vojáci . . . Když je válka . . . Elegantní důstojníci . . . Mladí chlapi, plní života, žádostiví, najednou odněkud přiletí kulka, vystřelená takovým nějakým pitomcem jako jsi ty . . . a konec . . . A můj Karlíček zůstane . . . Svět postihne zemětřesení, metropole v sutinách a můj Karlíček, takhle si oklepe prach s listráčku a už zase pospíchá do úřadu. **(Zle)** Vypij to kafe!

On: (napije se) Že tys tam nastrouhala hlavičky od sirek?

Ona: Zním lepší prostředky. Tuhle se mi dostala do ruky moc zajímavá kniha o toxinech . . . Víš, že na světě existuje asi padesát jedů, převážně orientálního původu, které ti žádná porota není s to dokázat?

On: (má strach) Marcelo!

Ona: Neboj se. Jsou nesmírně drahé. Zním daleko lacinější prostředky. **(Tiše)** Tak například převěřem jsem dočetla dvoudílný svazek o nevyřešených kriminálních případech . . . A jeden se ti mi tam moc zalíbil. Představ si, že jedna půvabná mladá dáma ve státě Illinois se potřebovala zbavit svého fádního infantilního muže . . . A samozřejmě bez následků . . . Víš jak to ta hlavička moudrá navlíkla?

On: Ne . . .

Ona: Já to vím, ale neřeknu ti to.

On: Myslím, že si musím někam zatelefonovat. **(Bázlivě)** Promiň. **(Vytáčí číslo)** Psychiatrie? Prosím doktora Pižláka . . .

Ona: (mile) Tomu to taky neřeknu.

On: (nezareaguje) Dobrý den, pane doktore, tady Weis. Pane doktore, naše domácí rozepře zachází někdy až příliš daleko . . . Dalo by se říci, že moje žena má moji vraždu promyšlenější než Marx s Engelsem promyšlenou světovou revoluci . . . – Ano . . . Pan doktor by s tebou, drahoušku, rád mluvil. **Lékař (mluví, ale slyšíme pouze mírný tón hlasu jako mívají faráři. Nic není rozumět, i když mluví dost dlouho . . .)**

Ona: Máte zajisté pravdu, pane doktore. My se však máme dosud rádi . . . Ale řekla bych, že tak nějak jinak, než jiní lidé.

On: (hystericky) Jinak! Jinak! Jen mu pověz o tom orientálním jedu do káfička, drahoušku.

Ona: Počkej miláčku, neruš, když mluvím s panem doktorem. A navíc o tvém případě. – Manžel má totiž hlupáček strach, že ho dnes zabiju. Proč zrovna dneska, pane doktore . . . – Ano, pane doktore, já poslouchám . . . Samozřejmě ráda si nechám poradit . . . Tak, co máme dělat?

Lékař (mluví teď zase úplně jiným tónem. Občas vybuchuje ve smích . . . Samozřejmě ani teď mu není rozumět).

Ona: No, proč ne, pane doktore. Zkusit to můžeme. Děkuji za radu. Na shledanou. **(Položí telefon)**

On: Tak co říkal?

Ona: Psychoterapie.

On: Aha . . . A co to je!

Ona: Léčení ovlivněním ústřední nervové soustavy úpravou prostředí, slovem . .

On: Aha . . . A co to je?

Ona: To je taková složitá věc, drahoušku. Já nevím, jestli to pochopíš.

On: No možná, že když se mně to pokusíš vysvětlit názorně, školsky . . . Představ si mně jako primitiva.

Ona: To mi nedá moc práce, miláčku.

On: O tom jsem, drahoušku, přesvědčen . . . Ale už povídej. Buď tak hodná, povídej!!! Víš jak se povídá? To se takhle otevírají ústa a hlasivky, ty ti už pak samy tvoří slova.

Ona: Děkuji.

On: Tak co říkal pan doktor? Kromě toho, že se ti samozřejmě obdivoval.

Ona: Pan doktor říkal, že se máme nade všechno povznést a přemáhat naše rozepře humorem.

On: Aha. Psychoterapie.

Ona: Ano, psychoterapie. Ta samá psychoterapie, drahoušku, jak už jsme o ní mluvili před chvílkou.

On: No, když pan doktor myslí, tak se povzneseme. A neřekl ti ještě jak?

Ona: Jednoduše . . . Všechno že je jako legrace. Třeba jako že zítra přijdeš neočekávaně domů, a tady bude se mnou inženýr Born. Chacha . . .

On: Born se už vrátil z Itálie?

Ona: Ne, ale jako že to bude legrace . . . Jindy scény – a teď legrace.

On: Chápu . . . Vrátím se ráno, jindy scény, prášky, vrhání k oknu. A teď legrace!

Ona: Kdo se kdy vrhal k oknu?!

On: Máš pravdu. Po té poslední scéně, kdy jsem se tě tam sám snažil vysadit, tak už jsi toho nechala . . . Ale to vlastně taky byla už legrace. **(Směje se.)** Jak jsi říkala, že takhle se žít nedá, abych tě pustil k tomu oknu. A já jsem ti pod oknem sám ze svých zad udělal štokrdle . . . A ty jsi si lehla a kopala jsi nožičkami, jak když člověk takového toho tlustýho brouka převrátí dřívkem na záda . . . chacha . . . Víš, že se mi to líbí, tahle psychoterapie . . . Protože s takovým milým drobečkem se jinak žít nedá.

Ona: (suše) Tak ty bys mě z toho okna klidně nechal vyskočit?

On: Ale miláčku, vždyť to bylo tvoje výslovné přání. Jen mně vadilo, že už bylo skoro ráno, a že přijde mlíkař. A to je přece takový sympatický pán. Mrzelo mě, že mu zkazíme ten krásný slunečný den . . .

Ona: Tak tobě se jednalo o mlíkaře?!

On: Miláčku, já myslím, že zacházíme do detailů minulosti ... A dneska máme přece na programu psychoterapii ... No ... Zasměj se trochu ... No ...

Ona: Cha ...

On: Vidiš, jak ti to jde ... Kdyby tě viděl pan doktor, jistě by z toho měl radost.

Ona: Tak tě tak pozoruju a přemyslím, proč jsem si tě vlastně brala. Cha ... Vstaň, miláčku.

On: Prosim.

Ona: **(směje se)** Už si zase můžeš sednout ... Já jsem se jen chtěla soukromě ubezpečit, že ty mě nemůžeš urazit ... – Jen tak mimochodem, miláčku. Proč někam nechodíš cvičit? ... Nebo alespoň na tenis?

On: Když mluvíš o postavě, drahoušku. Většina světových filosofů zdůrazňovala, že muž má jiné přednosti než postavu ...

Ona: **(pláče smíchy)** To je dobré ... To se ti povedlo. Ty si opravdu myslíš, že máš jiné přednosti než postavu? Jéé. Chacha.

On: Beru to jako psychoterapii ... A navíc jsem dostal hlad ... Pomalu půjdu.

Ona: Počkej, drahoušku. A co ty šhubánky?

On: Ale říkalo se tady něco o těch Dvou kočkách ... že bych pak jako spal s kocourem ... Nebylo by to poprvé ... **(Zasměje se)**.

Ona: Tak ty nemáš chuť na moje šhubánky?

On: No to neříkám ... Ale ono se mi to v poslední době spí s kocourem tak nějak líp než ... **(Směje se)**. Viš, on mlčí ... To je nesmírně důležitý ... pro mě ... Já mám strašnou radost, že nemáme ukecanýho kocoura. **(Směje se.)** Jé, já se udusím smíchy ... Jé ... Buď také hodná, a bouchni mě, prosím tě, do zad ... Ale nejdřív polož ten nůž, co máš v ruce, ano? Najednou se mi ten náš byt začal nějak líbit. I ty tvoje dečky, co vyšíváš, jsou výborné. **(Směje se)**. Třeba tady tahleta skládka šutrů.

Ona: To je westminsterská katedrála.

On: Jéé!! **(Rve smíchy)**. Chudák westminsterský kaplan ... Kudypak do těch baivanů leze ... Jééé!

Ona: Drahoušku, kdybys mohl a vynechal z psychoterapie moje vyšívky ano?!

On: Prosim. – Ale dívat se na ně mohu, ne? Jé, chacha – **(Dostává záchvat smíchu)**. No, já se na ně nemůžu vynadávat ... Jéé!

Ona: Snad by ses měl jít vysprchovat, aby tě přešel ten záchvat!

On: Ano. – Už tam letím! **(Odchází do koupelny, pouštění vody)**. Ten westminsterskej kaplan ... chacha ... má místo kostelníka k ruce kameníka. Jéé ... On by se jinak nedostal k pobožnostem ... Jéé ...

Ona: Zavři si tam dveře.

On: **(namáhavě vzdychá)**. Tohleto ovlivňování ústřední nervové soustavy, to dá ale zabrat ... Hele, kašička ... A ukážeme drahouškovi, jak sám vypadá ... **(Pleskáni kaše)**. No to se holčička pobaví. Ještě nosejček, tak ... Kuk, drahoušku ... Hele, takhle vypadáš v noci.

Ona: Karle, tím jsi překročil hranice společenské slušnosti!

On: Já? Proč já? Ty si to patláš každý večer na obličej ...

Ona: Karle, měl bys hned odejít do té své hospody.

On: Ale pročpak? Vždyť se můžeme ještě trochu poveselit ... Já ti řeknu, že

pomalu vypadáš jako tvoje maminka, když jsem si tě bral. A ta mi byla sympatická, jak budějovická prachárna. Chacha! To je moc povedený večer.

Ona: A co mi ještě řekneš?

On: Že máš takový malinký boubelatý ručičky, že bych za to dal nevím co, kdyby se ti někdy při praní dostaly do mandlu! Chacha!

Ona: A teď už mi nic neřekneš!

On: Ale řeknu ... chacha ...

Ona: Ale neřekneš ...

On: Pomóc ... Dej tu kudlu pryč! **(Vzdech)** Marce ...

Ona: No vidíš, že neřekneš!

Ona: **(vytáčí číslo)** Psychiatrie! Dr. Pižlák ... To jste nám dobře poradil tu hru ... Chacha ... Ale on už se mi ten můj nechce nějak smát. Cím to je? To víte, tak, přehnal to ... Ale děkuji vám za vaši lékařskou radu. Budete prvním svědkem obhajoby ... **(Položí telefon)** No ... A kdepak mi tu písničku přerušil ... **(Zapne rádio a ozve se: Krásné je žít).**

ELLA FITZGERALD, FOTO P. JASANSKÝ

DELANEY a BONNIE

Příběh, který vám povím, bude možná znít neuvěřitelně – kdyby ovšem nebyl pravdivý. Pop music zůstane atraktivní, jestliže bude plodit kariéry tak nena-dálé, jako je vzestup manželů Bramlettových z amerického západního po-břeží.

Tak tedy hezky od začátku: Ještě před rokem je znala jen hrstka lidí, kteří občas zašli do klubu Snoopy's, ležícího na sever od Hollywoodu. Delaney (kytarista, zpěvák, skladatel) a Bonnie (zpěvačka) tam hráli již čtvrtým rokem

za doprovodu skupiny Friends (Přátelé): Bobbyho Whitlocka (varhany), Jima Price (trubka), Boba Keyse (saxofon), Jima Gordona (bicí) a Carla Radla (basová kytara). Ke skupině patří i doprovázející zpěvačka Rita Coolidge, na kterou však již nezbývají honoráře. Zpívá pro potěšení z hudby, a proto zdarma – kouzlo obou manželů tedy začíná působit. Pak jsou tu ještě děti, sedmiletá Michelle, pětiletá Suzanne a vloni narozená Rebecca, které zatím opatrují Delaneyho rodiče.

Bramlettovi nedělají nějakou avantgardní muziku, spíše naopak, vracejí se ke kořenům rock'n'rollu, vedle osvědčených prvků takové syrové hudby („erath music“) – blues, folku, country – však sahají i ke gospelu a soulu. V této své hudbě jsou vynalézaví, progresivní, prostě fantastičtí.

To si zřejmě uvědomil i George Harrison, když se na ně jednou v Los Angeles vypravil. Odvezl si nějaké pásky, které pak přehrál Ericu Claptonovi a ten okamžitě Bramletty angažoval jako předskupinu pro americké turné Blind Faith, „superskupiny“, které byla i u nás věnována přemíra pozornosti, ačkoliv její vnitřní rozpory i prvá LP naznačovaly, že nejlepší sólisté ještě nemusí vytvořit nejlepší soubor. Delaney a Bonnie mezitím vydali svou druhou LP Accept No Substitute, za všechny znamenité snímky z ní uvádím alespoň Ghetto.

To už se blíží velký průlom: Na jednom americkém koncertě to už Erick Clapton, stále ověncený gloriolou největšího světového kytaristy v rocku, při jejich vystoupení nevydržel, skočil na jeviště a začal nadšeně tlouci do tamburiny. Příště si už vzal kytaru. Koncem loňského roku se s Bramletty rozjel i na evropské turné. V Hamburku byli vypískáni, protože jim publikum nedokázalo odpustit, že „zavinili“ rozpad Blind Faith (zbytek této kapely spolu s dalšími hvězdami soustředil hudebník Ginger Baker v „příležitostné“ skupině Air Force). Přidali se i člen bývalého Traffic Dave Mason a černý objev Beatles, varhaník společnosti Apple Billy Preston. A po koncertu v londýnské Royal Albert Hall jim řekl George Harrison: „Zastavte se zítra u mne!“. Druhý den už čekal s kytarou a se zesilovačem. Po třech letech tedy opět viděli diváci v Anglii a Skandinávii jednoho z Beatles na pódiu. Přitom všichni hosté hráli s Delaneyem a Bonnie zdarma. Rolling Stones je pozvali na své londýnské koncerty a John Lennon si s nimi zahrál při londýnském vystoupení jeho Plastic Ono Band. V britské Hit-Parade už stoupá jejich nová SP Comin' Home, na které hraje i Eric Clapton, Harrison a Mason. Delaney je producentem první Claptonovy sólové LP Eric Sings. V plánu je LP s písněmi Buddyho Hollyho...

Bonnie Lynn pochází z Granite City, Illinois, nejprve zpívala v kostelním sboru a když jí bylo patnáct, pomohl jí otec k angažmá jazzového klubu v St. Louis, kde pracovala i se známou Fontellou Bass a Albertem Kingem. Jeden čas byla i členkou Ikettes, doprovodného sboru Turnerových. Když vystupovala s Turnerovými v Kentucky, raději ji celou načernili, aby nedošlo k nějakým rasovým konfliktům. S Delaneyem se setkala v Los Angeles – vzali se pět dní po seznámení! Stali se prvými bílými umělci, s kterými podepsala kontrakt černošská společnost Stax-Volt, pro kterou natočili svou první LP Home.

Delaney ve čtrnácti utekl ze školy a zpíval, kdekoliv mu dali příležitost. V sedmnácti byl povolán k americkému námořnictvu, avšak většinu své vojenské služby strávil na souši. Hrál na kytaru s bluesovým zpěvákem R. C. Weatherallem a inspirován televizní show Shindig, založil country duo Shindogs.

Ještě před rokem Delaneyho a Bonnie nikdo neznal. Měli skupinu, která se jmenuje Přátelé. Za ten rok přátel hodně přibylo a jsou mezi nimi samá slavná jména. Pod hlavičkou Bonnie a Delaney se tu rodí moderní pospolitost znamenitých hudebníků, kteří bez ohledu na své další závazky se budou scházet, aby si zahráli muziku podle svého gusta. Muziku dvou mladých manželů.

JAROMÍR TŮMA

FRANTIŠEK FILIPOVSKÝ V PŘEDSTAVENÍ „WALK OVER“ V PRAŽSKÉ VIOLE,
FOTO P. JASANSKÝ

Z DÍLNY

SKUPINY

JUVENTUS

OČI

HRAJE A ZPÍVÁ JUVENTUS

HUDBA: LADISLAV TUČEK / TEXT: EDUARD KREČMAR

© PANTON, PRAHA 1969

Tempo di slow-beat

G D7 Emi

Máš v těch očích hloubku krá- te- rů, - máš v nich
 Máš si o-či chránit zá- bra- nou, - dřív než

propast, dlouhý pád, - já ne-poslou- chám rad moudrých a
 mu-že vy-hla- díš, - tak mně rychle dej tu svou náruč

G C A G F
 pá- te- rů - a dí- vám se blíž, spadnu tam rád.
 zá- chrannou, ať ne-za- pa- dám níž a níž.

Ami D7 G
 Tak mně rychle dej tu svou ná- ruč zá- chrannou,

C A G 4 D7 2. A
 ať ne-za- pa- dám níž a níž. - níž. -

BOB HANDS

HRAJE A ZPÍVÁ SKUPINA JUVENTUS

HUDBA: VLADISLAV HERÁČEK

TEXT: EDUARD KREČMAR

© PANTON, PRAHA 1969

Tempo di rock-beat

Silná pěst a o-či o-stří-ží, dobrá zbraň a divné jméno Bob Hands,
Na-večer, když slunce za-pa-dá, z domo-va se vykrá-dá muž Bob Hands,

tvář mune moc něžně vyhlí-ží: rváč: 2 Vy-čí - há
vetmě slabší lidi pře-pa-dá, rváč! Emi

a u-de-ří, o-běť víc už nedý- chá, D

- vyprýští jí z kade-ří pramen, ru-dý jak ret, Emi

pak vy-sý- chá. G 2 Kdo mu tohle dílo posvě-
Pro pár perel dívka za-bi- G

tí, kde se a-si u-kry-je muž Bob Hands? Vyvrhlo ho už i podsvě-
tá, křeslo dostal bandita pan Bob Hands, ⊕

tí: vrah. Rep. D. S. al \sharp Coda 2 CODA G Kat ho u něj vřele při-ví-

tá: "Tak pojd'!" o "Tak pojd'!" "Tak pojd'!"

KAPKA JEDU

HRAJE A ZPÍVÁ SKUPINA JUVENTUS

HUDBA: VLADISLAV HERÁČEK / TEXT: EDUARD KREČMAR

© PANTON, PRAHA 1969

Tempo di rock-beat

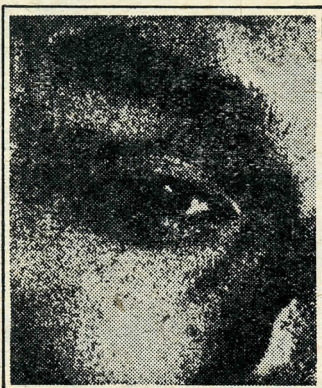
Ami Svou kapku jedu na dně v duši mám, - já, když to svedu, *Ami*
Kdo dělá vědu, že je do-ba zlá, - ten z kapky je-du

F jí si nevší mám. - Kapky hořkos-ti, jak o-sud s ná-mi
E džbáněk jedu má. - Kdo se vo-trá-ví, už napřed prohrá-
A - hrál, - že jsou těžkos-ti a a-si bu-dou dál. - *Ami*
D vá, - já si o-ba-vy na

1. D jindy ne-chá-vám. - *A* - á - á - *G* *A* *G* *A* *G* *A*

EVA PILAROVÁ, FOTO P. JASANSKÝ

MISTŘI ČERNÉHO HUMORU

II.

PŘIPRAVUJE
JIŘÍ MULAČ

„Člověk má v hlavě orla a nohama trčí v lejnech. Kdo byl ten blázen, co ho stvořil? Kdo ho to smíchal z oslích uší a lvích zubů?“ Tak reaguje na tísnivou realitu vlastního i veřejného života německý dramatik CHRISTIAN DIETRICH GRABBE (1801–1836).

Syn vězeňského správce a alkoholičky studuje práva, seznámí se s Heinem a Tieckem, v 18 letech napíše svou dramatickou prvotinu, po neúspěšném hereckém intermezzu dokončí studium a vrchnost mu přidělí úřad vojenského soudce. Ale úřednický „chomout“ ho škrtí, nedokáže se natrvalo vpravit do toho, čemu se říká „spořádaná existence“. Protlouká se všelijak. Heine mu říká „opilý Shakespeare“, lékaři by mu přisoudili mániodepresivitu – náhlé přechody z horečné činnosti do naprosté netečnosti – literární historikové však v něm právem vidí jednoho z „prokletých“, kteří jsou opakem laureátů opěvujících vládnoucí ideje a rozcházejí se se společností, kde – jak to formuluje F. X. Šalda – „dožívají ještě formy myšlenkové a životní, jež oni již opustili“.

Převážnou část Grabbova díla tvoří historická dramata, např. Napoleon aneb Sto dní, Hannibal, Arminova bitva, známý je jeho pokus a spojení dvou námětů, mnohokrát před ním zpracovaných, tragédie Don Juan a Faust (v r. 1943 ji uvedlo Městské divadlo na Poříčí), ale za vrchol se pokládá veselohra **Zert, satira, ironie a hlubší význam** (inscenovaná v r. 1921 Švandovým divadlem v Praze). André Breton z ní zařadil několik ukázek do své Antologie černého humoru: prohlašuje, že tato geniální fraška nikdy nebyla překonána, a přirovnává ji k výbuchu, který doléhá až k nám.

AUTOROVA PŘEDMLUVA:

Jestli čtenář nezjistí, že se tato veselohra zakládá na zásadním světovém názoru, pak si toto dílo vůbec nezaslouží pochvalu. Vysmívá se ostatně samo sobě, takže mu potrefené osoby snadno prominou.

Poznamenáváme ještě, že tato hra byla napsána už roku 1822 a byla také několikrát předčítána před mnoha posluchači.

Čert

(Jasný hezký letní den. Na kopečku sedí čert a zebe ho.) Zima je – zima – v pekle je víc teplo! – Satirická ba-bička mi sice oblékla sedm kožešinových košilek, sedm kožešinových pláštíčků, a sedm kožešinových čepiček, protože sedmička se nejčastěji vyskytuje v bibli – ale je zima – zima – Ať mě pánbůh vezme, je moc zima! – Kdybych jen moh ukrást dříví nebo zapálit les – za-pálit les! – U všech andělů, to by bylo přece jen div-né, kdyby čert musel zmrznout! Ukrást dříví – zapálit les – zapálit! – ukrást – (Zmrzne.)

Přírodopisec

(vstoupí, botanizuje). V téhle krajině se najdou vzácné rostliny: Linné, Jussieu – propána, kdopak to tu leží? Mrtvý člověk, a zmrzlý, jak je zřetelně vidět! No, to je přece zvláštní! Zázrak, kdyby totiž zázraky existovaly! Dnes máme druhého srpna, slunce na nebi je jak ve výhni, je nejparnější den, jaký jsem zažil, a tenhle člo-věk si troufá proti všem pravidlům a pozorováním moud-rých mužů zmrznout! – Ne, to je nemožné, absolutně nemožné! (Nasadí si brýle.) Zvláštní, zvláštní! Ten chlap je dočista zmrzlý! Velice zvláštní! Musím ho ukázat ko-legům! (Popadne čerta za límec a táhne ho pryč.)

(Síň na zámku.

Čert leží na stole a kolem něho stojí čtyři přírodopisci.)

1. přírodopisec

Připouštíte, pánové, že s tímhle mrtvým je to velmi za-motaný případ?

2. přírodopisec

Jak se to vzal! Jenom je zlé, že ty jeho kožešinové šaty jsou tak spleťtě pozapínány, že by je nedokázal rozepnout ani Cook, který obeplul celý svět.

1. přírodopisec

Připouštíte, že je to člověk?

3. přírodopisec

Zajisté! Má pět prstů a ocas žádný.

4. přírodopisec

Je tu jen zapotřebí vyřešit otázku, j a k ý je to člověk. Správně! Ale přitom je nutno postupovat nesmírně opatrně! Ačkoli je tedy bílý den, přece jen radím, aby se mimoto ještě rozsvítila svíčka!

1. přírodopisec

Velmi správně, pane kolego! (Zažehnou svíci a postaví ji na stůl vedle čerta.)

3. přírodopisec

(poté, když si všichni čtyři s velmi usilovnou pozorností prohlédli čerta) Pánové, myslím, že je mi teď jasné, jak je tomu s touto záhadnou mrtvolou, a doufám, že se nemýlím. Všimněte si tohoto ohrnutého nosu, těchto ši-rokých velkhubých rtů – všimněte si, prosím, tohoto nenapodobitelného rysu nebetyčné hrubosti, která se zračí po celém obličejí, a jistě nebudete na pochybách, že tu před sebou vidíte ležet jednoho z našich součas-ných kritiků, a to jednoho z těch pravých.

2. přírodopisec

Milý kolego, s vaším ostatně kromobyčejně důvtipným míněním nemohu tak docela souhlasit. Zjišťuji v tom

obličejů naopak cosi vysloveně dívčího: husté, převalené obočí je příznakem oné půvabné ženské stydlivosti, která se snaží skrýt dokonce i své pohledy, a nos, o kterém jste řekli, že je ohrnutý, se patrně ohrnul spíše ze zdvořilosti, aby roztouženému milenci nechal hodně volného místa pro polibek. Zkrátka – jestli se dočista nemýlím, je tento zmrzlý člověk dcera nějakého pastora.

3. přírodopisec

Musím se přiznat, vážený pane, že mi vaše hypotéza připadá trochu směšlá. Já se domnívám, že je to čert.

1. přírodopisec

To je ab initio nemožné, protože čert se nedá zařadit do našeho systému!

4. přírodopisec

Nehádejte se, vážení kolegové! Všimněte si té neobyčejné ošklivosti, která na nás křičí z každého tahu tohoto obličejů, a musíte mi přece dát za pravdu, že tak šeredná tvář by vůbec nemohla existovat, kdyby na světě nebyly – spisovatelky!

Ostatní

Ano, je to spisovatelka; ustupujeme vašim pádnějším argumentům.

4. přírodopisec

Děkuji vám, kolegové! – Ale co to? Vidíte také, jak se ta mrtvá začíná hýbat, co jsme jí před nos postavili hořící svíčku? Teď škube prsty – teď třese hlavou – otvírá oči – je živá!

Čert

(posadí se na stole) Hu, ještě pořád mě zebe! (K přírodopiscům.) Prosím, vás, pánové, zavřete pro všechno na světě tamta dvě okna. Nesnáším průvan!

1. přírodopisec

(zavírá okna) Jistě máte slabé plíce.

Čert

(slézá se stolu) Ne vždycky! Když sedím v pořádně vytopených kamnech, pak ne!

2. přírodopisec

Jakže! Vy si sednete do vytopených kamen?

Čert

Ano, občas.

3. přírodopisec

Podivný zvyk! (Zapíše si to.)

4. přírodopisec

Vy jste, milostivá, spisovatelkou, že ano?

Čert

Spisovatelkou? Co to má znamenat? Takové ženské prohání čert, pámbu chraň čerta, aby samy byly čertem!

Všichni přírodopisci

Co? Tedy přece čert? Čert? (Chtějí zmizet.)

Čert

(stranou) Á, teď si mohu zase jednou jakseptíř zařít! (Nahlas.) Pánové, pánové, kampak? Uklidněte se! Přece nebudete utíkat před nějakou hříčkou, kterou provádím se svým jménem? (Přírodopisci se vrací.) Jmenuji se Čert, ale čert nejsem, opravdu ne!

1. přírodopisec

A s kým tedy máme čest mluvit?

Čert

S Bohumilem Kristiánem Čertem, kanovníkem ve službách vévody XY a rytířem papežského řádu za občanské zásluhy, který mi nedávno ve středověku propůjčil papež za to, že jsem mu udržoval lůzu v ustavičné báz-

- ni. (Blíží se víc a víc ke svíčke a mimoděk strčí prst do plamene.)
1. přírodopisec Proboha, co to děláte, pane kanovníku? Vždyť strkáte prst do plamene!
Čert (zmaten; stáhne prst zpátky) – Já – já moc rád strkám prst do plamene!
4. přírodopisec To už jste musel dosáhnout značného stáří.
Čert Mýlíte se. Je mi teprve jedenáct let.
3. přírodopisec (k druhému) Tohle je největší lhář, jakého jsem kdy viděl!
2. přírodopisec (k třetímu) Pak se velmi zalíbí dámám!
 (Čert se mezitím zase přiblížil k svíci a znova strčil prst do plamene.)
Přírodopisci (kteří z čerta nespustili oči a sledovali každý jeho pohyb, hlasitě zvolají) Podívejte, podívejte, pánové! Kanovník už zase strká prsty do plamene!
Čert Tak tohle už přestává všechno! (Vytrhne si pravou ruku levou paži a vypráská s ní přírodopisce z místnosti; popotom si ruku zase nasadí.)
- * * *
- Čert** Hrabě Hovězí, nemýlí-li se?
Kruřas Svobodný pán Kruřas, jestli nechcete dostat nářez!
Čert Vy jste, Milosti, zabouchnutý do slečny Adelaidy?
Kruřas (zaupí) Nesmírně!
Čert Já vám ji opatřím. Ale s podmínkami.
Kruřas Klad'te si podmínky, jaké chcete.
Čert Předně musíte dát nejstaršího syna studovat filosofii.
Kruřas Dobrá.
Čert Za druhé musíte zavraždit třináct krejčovských tovaryšů.
Kruřas Máš mě za blázna, ničemo? Jaké to jsou šílené požadavky? Zavraždit třináct krejčovských tovaryšů! Pročpak zrovna k r e j č o v s k ý c h !
Čert Protože jsou nejnevinější.
Kruřas Ach tak! – No ale třináct! Taková spousta! Ne, sedm jich odrovnám, když to musí být, ale ani o jednoho víc!
Čert (urazeně) Myslíte, že se dá se mnou smlouvat jako se Židem?
Kruřas Poslechněte, pane, oddělám, jich devět – jedenáct – ba dvanáct, jen toho třináctého mi odpusťte, to by přestoupilo sudý počet!
Čert Dobrá, spokojím se s tím, jestli tomu třináctému aspoň polámete několik žeber.
Kruřas No, na těch několika mizerných žebrech mi nesejde!
 Ale – ale –
Čert Jaképak „ale“?
Kruřas Podívejte se! Mám na sobě nový kabát a novou bílou vestu, a při tom zabíjení se mi určitě hodně umažou!

Čert To je přece maličkost! Vždyť si můžete uvázat ubrousek!

Kruřas Hrome, to je pravda! Uvážu si ubrousek!

. . .

Tobiáš Dobrý večer.

Kantor Dobrý, dobrý, milý Tobiáši. Neslyšel jste, že před hodinou přišel do hostince zubař?

Tobiáš Ne.

Kantor A víte, že trhá zuby zadarmo?

Tobiáš Pro mě za mě! Koukněte, já mám dvě řady zubů, a jsou tak zdravé, že bych si na nich mohl brousit podávky.

Kantor Co na tom? Budete to mít z a d a r m o ! Taková věc se musí využít!

Tobiáš No, to je taky pravda! Člověk nesmí pohrdnout ani malým ziskem. Tak já tam půjdu a hned si dám vytrhnout pár stoliček. (Odejde.)

Kantor Ó, svatá prostoto! Sladká nevinnosti! Opustilas městský přepych a uteklas do venkovské chalupy! Tobiáš si dá vytrhnout zuby, protože to bude mít zadarmo! Ó! Ó! Ó!

. . .

Lomský Slečno Adelaido, síla vášně mě nutí, abych vám znovu vykotal přísahu své lásky! Dospělo to se mnou tak daleko, že se stydím jíst hovězí s hořčicí, protože mi to připadá moc hrubé pro toho, kdo miluje – že jsem ve svém zániceni napsal pošetilou tragédii, jejíž obsah je příliš bláznivý, než abych vám jej nemohl hned povědět. Místo osudu tam dávám vládnout bohyni antifatalistů, Nudě. Ta, když se rozhrne opona, je vzývána předcítáním dramatických spisů některého Schillero-va epigona. Znenadání se z chrámu ozve výrok, že bohyně Nuda rozhodla, aby byla zahubena vznešená princezna Salvavenia. Lid nařiká, zvony vyzvánějí, princezna brečí, jako by ji už ďábel držel ve spárech, a všechno v divém zoufalství pádí z jeviště. Nato vystoupí keltský bard Ossian a svačí. Když je s tím hotov, změní se jeviště v přijímací síň císařského paláce. Císař má na sobě napoleonskou vestu a velmoži stojí kolem Jeho Veličenstva v šedivých kamaších, které si v zármutku rozepnuli. V jednom koutě místnosti leží dvě punčochy, které jsou jedna na druhou velmi rozhořčeny a chtějí se otrávit. Vedle visí plyšová kazajka, která listuje v naučném slovníku a pije šálek čaje. Ale už se sem plíží pomstychtivý hypochondrický smeták a z jeho posunků je vidět, že prahne po vraždě...

. . .

Krysomor

(u okna) Kdopak to tam ještě chodí po lese se svítilnou? Zdá se, že má namířeno sem!

Kantor

(také u okna) Aby do toho hrom uhodil! Takhle pozdě v noci si ten chlap chodí lesem, aby nám pomohl vypít punč! To je ten zatracený Grabbe, anebo jak by se mu vlastně mělo říkat, ten zakrslý krab, autor téhle hry! Je hloupý jako boty z hověziny, nadává všem spisovatelům a sám nestojí za nic, nohy má žehlené do sudu, oči šilhavé a obličej jalový jak opice! Zamkněte před ním dveře, pane barone, zamkněte před ním dveře!

Grabbe

Kantor

Adelaida

(za dveřmi) Ty zatracený kantore! Ty lháři prolhaný! Zamkněte dveře, pane barone, zamkněte dveře! Ale kantore, kantore, co jste se tak dopálil na člověka, který vás napsal? (Ozve se klepání.) Dále!
(Vstoupí Grabbe s rozžatou svítilnou.)

Opona padá.

Bretonova chvála se možná někomu zdá přehnaná. Ke Grabbově veselohře je jistě možno mít řadu výhrad: leccos je nedotažené, leccos přeexponované, mnoha literárním nebo politickým narážkám dnes nerozumíme bez komentáře, satirická údernost se rozplývá v pohádkovém oparu, vedlejší postavy jsou bezkrevné atd. Ale jedno zůstává dodnes – zvláštní drsný humor, který se vnutí Alfredu Jarrymu, „nadsamci literatury“, aby hru přeložil do francouzštiny, který např. ve scéně Lomského předjímá Morgensternovy absurdity, který v r. 1962 zláká Ludvíka Kunderu k velmi aktuální adaptaci pod názvem Nežert:

Slyšeli jste krapet vtipů –
měly aspoň říz a spád?
Viděli jste sbírku typů –
máme vám je jmenovat?
Dobrá. Třeba korytáři,
pokrytci a tuponi,
lidé s kolikerou tváří,
co jsou věčně na koni.
Hledáte v tom hlubší význam?
Najdete ho, doufáme,
tam kde ž e r t se mění v n e ž e r t,
a to je tak asi
v každém šestém verši.

Poznámka: Ukázky z Grabbova Žertu, satiry, ironie a hlubšího významu uvedeny v překladu **Zbyňka Sekala** (vyd. SNKLHU 1958, Světová četba, sv. 195).

J. M.

HOUPAVÁ

ANGLICKÁ LIDOVÁ

TEXT: IVO FISCHER

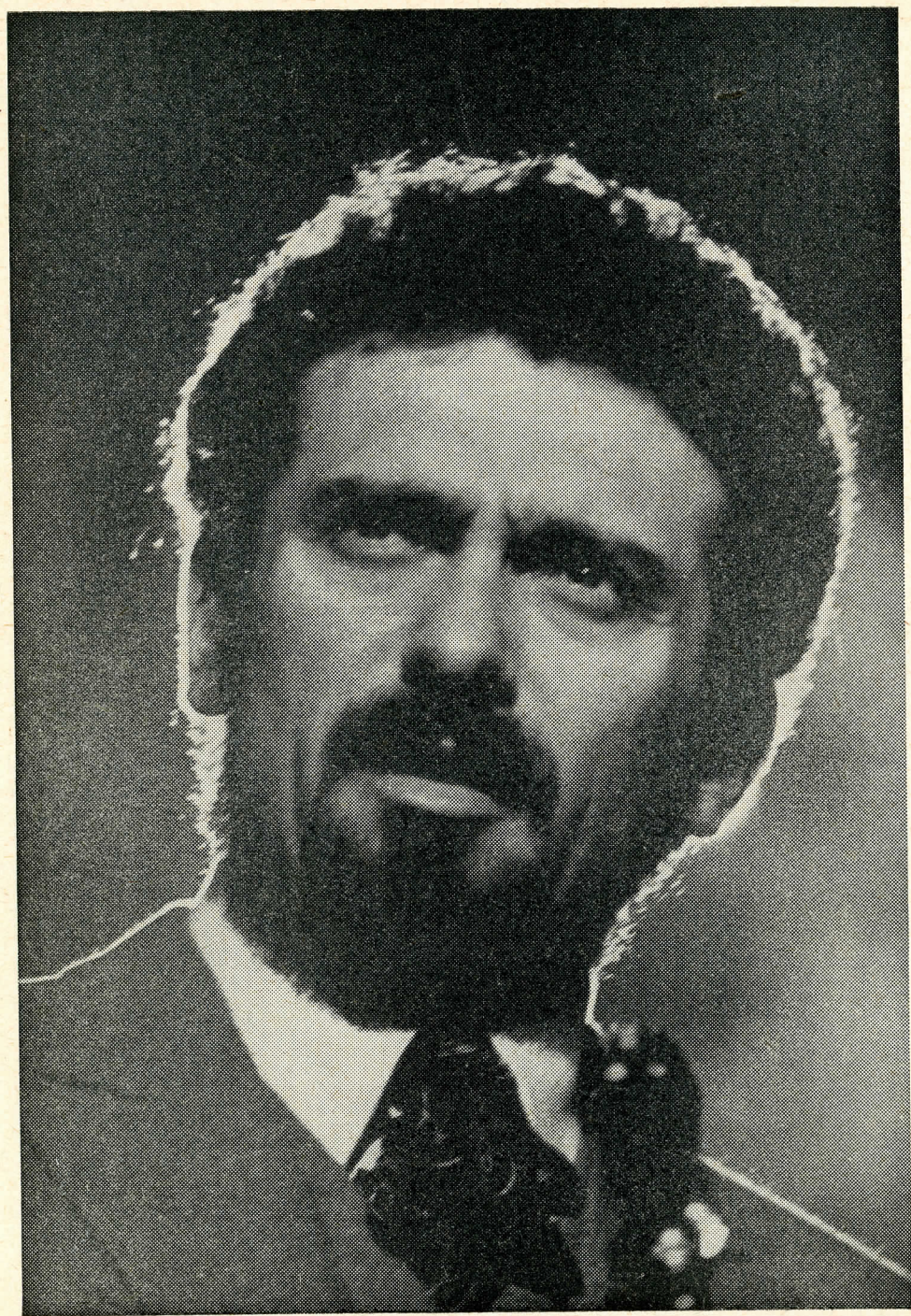
ZPÍVÁ WALDEMAR MATUŠKA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA

C *G7*

Sbor: Houpy, hou-py, hou- py, houpity, hou-py,hou-py, hou, každěj zná
C *G7* *C*
- mou pí-seň hou- pa-vou. - Není tak hlou- pá - akdo lidi
G7 *C*
hou- pá, - tak ať si sná- mi - teď dá tu mou.
G7

Solo: Prá- vě tam, kde je březo- vý mlá- zí, pot- kám
C
krás- nou dív- ku, tra la- lá, sto- jí a plá- že
G7
a ně- co jí schá- zí, ta dív- ka zkrát- ka je zou- fa-
C *C* *G7*
lá. Jen kní při- jdu a řeknu své "par- don".
C
už mi šep- tá, ble- dá ja- ko zeď: "Ty jsi má
G7
zhou- ba. Jsem Bri- gitta Bar - dot. Chci tě mít rá - da
12. *C* *G* 3. *C* *G7* *C*
a to hned teď. Aáá - - - teď.

GOOD BYE

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: JOHN LENNON A PAUL McCARTNEY

ČESKÝ TEXT: ZDENĚK BOROVEC

ZPÍVÁ HANA PAZELTOVÁ

© 1969 BY NORTHERN SONGS LTD., LONDON

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA

Medium
♩ E G#mi C#mi A

1. Půl - noc od-bí-jí, jdi spát, už přestaň hrát, - svým banjem
2. Tvůj zpěv nu-tí mě dnes klít, už kou-kej jít, - stvou lás-kou
3. Půl - noc bijou, bim bam bim, už té- měř spím, měj sou-cit

H R7 E G#mi

vzbou-říš dům. - Já jsem o-spa-lá, jak víš, přijď
mám jen kříž. - Mů - žu pí-sem-ně ti dát, když
lás - ko má, - tvůj zpěv bu-dí ve mně zášť, s tím

C#mi A H7 E F#mi7 H7

zej-tra spíš - a teď mě zanech snům. - Good -
mám chut spát, je sex jen na ob- tíž. -
ban-jem prašť, než u - či-ním tak já. -

bye, good bye, - good bye, good bye, jdi spát, good bye

2x D.S. al ♩

CODA

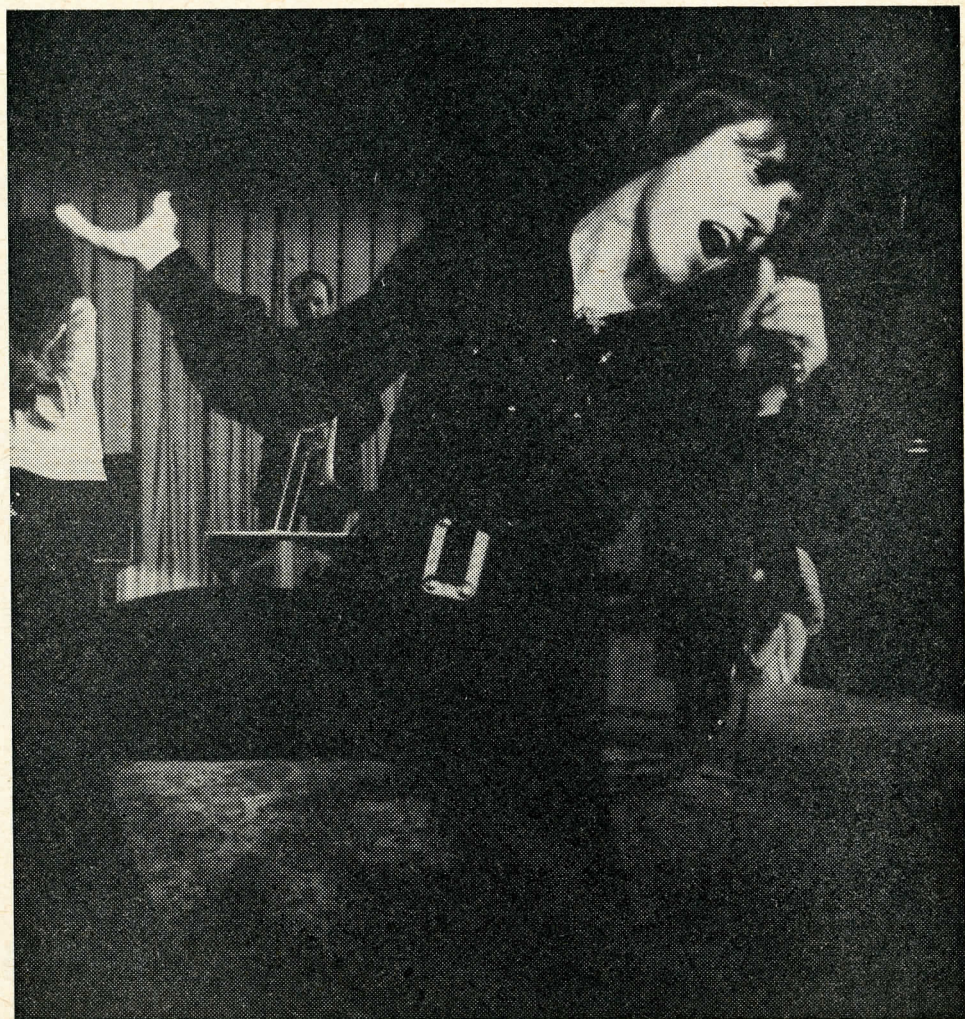
Good bye, good bye,

E

good bye, good bye jdi spát, good bye.

GOLDEN KIDS

FOTO KAREL PROBOŠT

K L A D I V A D L O

NĚKDY I HOUSLE

FOTO M. HUČEK

TAM, KDE LÁSKA OČEKÁVÁ NÁS

ZPÍVÁ PAVLÍNA FILIPOVSKÁ

HUDBA: PAVEL KREJČA

TEXT: VLADIMÍR POŠTULKA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA,

FOTO V. SOCHŮREK

Medium

1. Dým na zem u-se-dá, slunce o-pouští svou skrýš. Ty a-le pláčeš
2. Zním jeden divnej kraj, kde je sa-mý roz-ces-tí. Snad se ti jednou
3. Než slunce do-ho-ří půjdem spolu ú-do-lím. Potom se k-po-ho-

dál a mou pí-seň ne-sly-šíš. Žád-ný-trá-pe-ní
tam se mnou do-jít po-štěs-tí. Na žád-ným roz-ces-tí
ří vrá-tí zpátky černej dým. Sví-rej-ru-ku mou,

ne-po-tr-vá dál, když budeš chtít, když bu-deš chtít.
ne-zůs-tá-vej stát. Pojd'se mnou dál, pojd'se mnou dál.
at tě ne-ztra-tím, v těch černejch tmách, v těch černejch tmách.

Ví-tr dáv-no svál ten černej dým, ten černej dým.
Ne-smíš se mně ptát, kam jdu a ským, kam jdu a ským.
Po-ruč ru-kám svým, at pevný jsou, at pevný jsou.

Pak tě dovést smím - tam, kde lás-ka o-če-ká-vá nás.
Pak tě dovést smím -
At nás do-ne-sou -

BONJOUR, BONJOUR

ZPIVÁ MILENA ZAHRYNOWSKÁ

HUDBA: HENRY MAYER

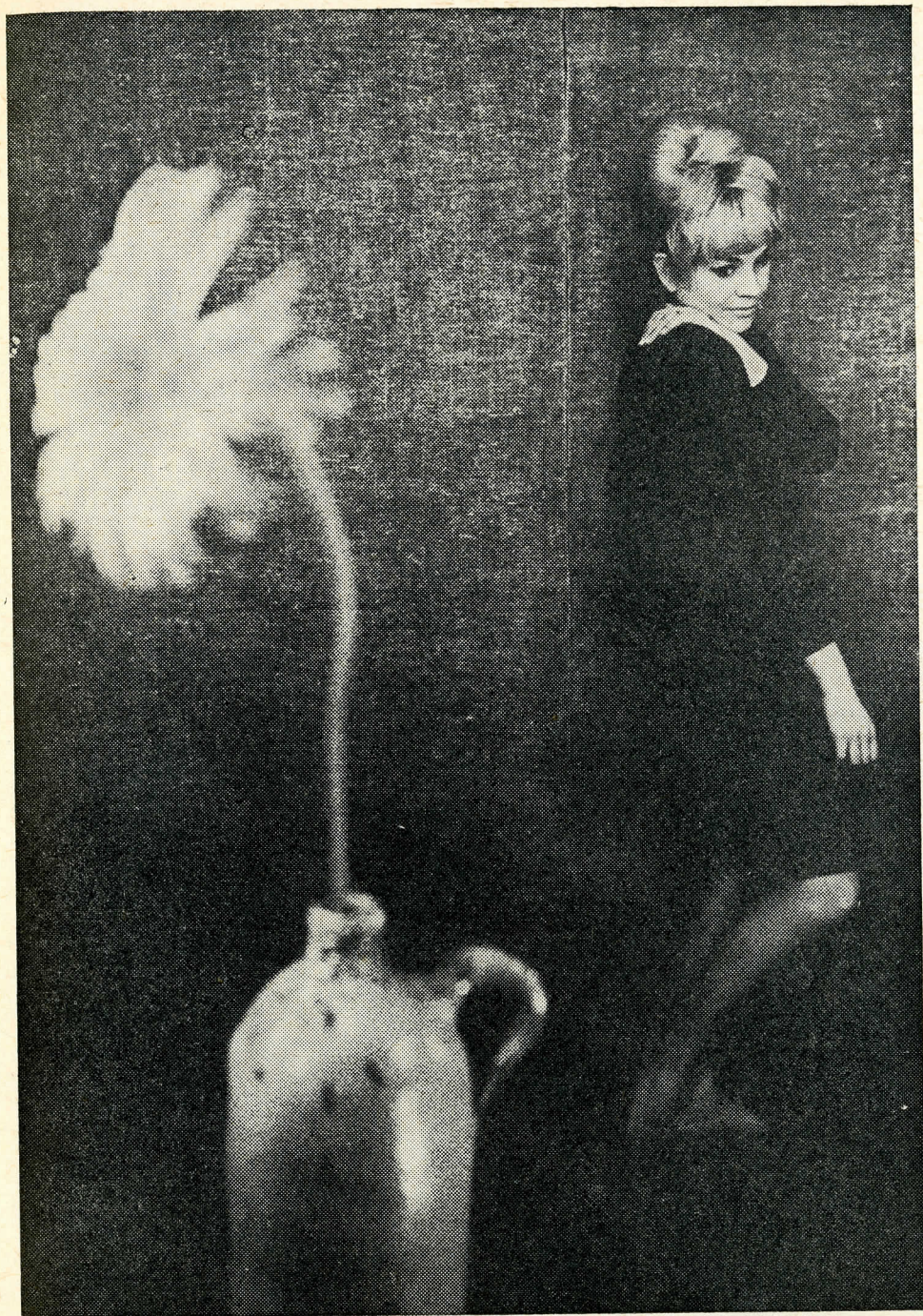
TEXT: VÁCLAV FISCHER

© 1969 BY MUSIKVERTRIEB AG, MUSIKVERLAG ZÜRICH, SCHWEITZ

PRO ČSSR PANTON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

FOTO P. JASANSKÝ

1. Bon-jour, bon-jour, dobrý den, ví-tej bí-lé rá-no,
jour, svítá-ní na mě ne-pro-zra-dí,
- bon-jour, bon-jour, černým tmám už je odzpí-vá-no bon-jour, bon-
- od-kud se lí-bez-ně zmá-me-ná vracím kra-dí, a proč můj
jour, otví-rej se nám, zla-tá brá-no, bon-jour, bon-jour. -
dech voní-vá kránu po ka-pra-dí, bon-jour, bon-jour. -
Bon-jour, bon- 1. Be-rán-ci ob-lo-hou
2. A já si při-sa-hám,
dů-věr-ně se mnou jdou a za nic
že ni-kdy ne-pro-dám za zvuč-né
ne-mo-hou snad prá-vě jak já. -
jmé-no dám to nej-hez-čí, co mám.
CODA 3. [díl], bon-jour, bon-jour.
D.S. (2,3.) al Coda

SVÍTÁ NAD VELKOU LOUŽÍ

ZPÍVÁ NAĎA URBÁNKOVÁ

HUDBA: MOJMÍR BALLING / TEXT: IVO FISCHER

(I. CENA „DĚČÍNSKÁ KOTVA“ 1969)

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

FOTO PAVEL VÁCHA

Moderato

S^b B^b

F7

Z PANTONU:

K NOVINKÁM KNIŽNÍ PRODUKCE PANTONU SE PŘIŘADILA KNIHA A. ROSNERA ABECEDA ZPĚVÁKA TANEČNÍ HUDBY. JE TO STUDIE O ZÁKLADNÍCH OTÁZKÁCH HLASOVÉ VÝCHOVY ZPĚVÁKŮ ESTRÁDNÍ, TANEČNÍ, ALE I VÁŽNÉ HUDBY. PĚVEČTÍ ADEPTI KUPTE SI JI!

V NOTOVÉ EDICI VYŠLO NĚKOLIK ZAJÍMAVÝCH TITULŮ. DALŠÍ ČÍSLA KLUBU MODERNÍ TANEČNÍ PÍSNIČKY. DALŠÍ SEŠIT PÍSNIČEK DO KAPSY (ČÍS. 53), JE VĚNOVÁN ZPĚVU A KYTAŘE. PŘINÁŠÍ ŘADU POPULÁRNÍCH PÍSNÍ, KTERÉ VĚTŠINOU JIŽ VYŠLY NA DESKÁCH PANTONU.

Z NOVINEK GRAMOFONOVÉ PRODUKCE PANTONU DOPORUČUJEME ZEJMÉNA NAHRÁVKU JOSEF LAUFER V ROCE 1969. LAUFER SE PŘEDSTAVUJE NEJEN JAKO ZPĚVÁK, ALE I JAKO TEXTAŘ. (PÍSNĚ: ZPÁTKY UŽ MĚ NEVOLEJ, TULÁK, VRHAČŮV POHŘEB, DEVĚT A PŮL KLOBOUKŮ, ÚTĚK Z HLADOMORNÝ A DALŠÍ).

ZA POZORNOST STOJÍ I DLOUHOHRAJÍCÍ NAHRÁVKA OBLÍBENÉ SKUPINY THE RANGERS, KTERÁ SE NA NÍ PŘEDSTAVÍ ZNÁMÝMI PÍSNĚMI (PŘ.: TA ZEM JE TVÁ ZEM, MALÉ BABY, BALÍČEK KARET, SING – SING, SMUTNÝ PSANÍ).

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce: Jiří Beneš (ved. redaktor), Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel.: 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p. závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně v únoru 1970. NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1970

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československá divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

PRODAVAČKA KOŘENÍ

HUDBA: LADISLAV ŠTAIDL

TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

Fox-trot tempo with a beat

Proda-vač-ko ko-ře-ní hledám lidský stvo-ře-ní, značka starší
Proda-vač-ko ko-ře-ní dám ti svo-je spo-ře-ní, když mě najdeš

sa- motář, mo-men-tál-ně v louži. kte-rý po mě
stvo-ře-ní, - Ami

tou-ží - a- ne- bo mi ra- dě- jí pro- dej kornout
a- ne- bo mi ra- dě- jí pro- dej kornout
D.S.al Coda

na- dě- jí, já si klobouk smuteč-ní vů- bec ne- za- slou- žím. -
na- dě- jí, já si klobouk smuteč-ní vů- bec ne- za- slou- žím. -

CODA
slou- žím, - vů- bec ne- za- slou- žím. -
rep. ad lib. G fade out

LADISLAV A JIŘÍ ŠTAIDLOVI. FOTO O. DLABOLA ▶

rrms

Skupina
Saze
Foto Pajer